

Abstrakt

Téma cizoty se u Julie Kristevy objevuje explicitně i implicitně v různých variacích – jakožto setkání s jinakostí, neredukovatelný prvek subjektivity i afekt, který toto setkání doprovází. Kristeva jej rozvíjí na pozadí svébytné teorie subjektivity, potažmo diskurzivity, kterou ve svém díle předkládá. Ta je dle ní založena na křížení dvou nesouměřitelných modalit procesu značení: sémiotická a symbolická, přičemž prvnímu jmenovanému rozměru přisuzuje potenciál rozvracet ten druhý. Bude to právě motiv cizoty, který se v práci pokusíme představit jakožto pojící linii Kristevinych zdánlivě fragmentárních úvah o básnické řeči, ženské subjektivitě nebo zkušenosti mateřství. Téma cizoty tak nastíníme přinejmenším jako jeden ze stěžejních momentů, skrze který můžeme Kristevino myšlení (a teorii diskurzivity/subjektivit) chápat jako konzistentní, ať už se její psaní pohybuje na poli psychoanalýzy, literární vědy nebo politické filozofie.

Klíčová slova: Julia Kristeva, sémiotično, symbolično, cizota